

YAVUZ ALTOP

Anneannemin Karton Bavulu

YATAŞ'IN HİKÂYESİ

Yavuz Altop, 1939 yılında, Kayseri'nin Gesi bucağına bağlı Nize köyünde (Güzelköy) dünyaya geldi. İlkokul öğrenimini köy okulunda yaptı. Ortaokula Gesi'de başladı, ailesinin Kayseri'ye taşınması üzerine, öğrenimini Kayseri Kız Ortaokulu'nda tamamladı.

Lise diplomasını ise 1958 yılında Kayseri Lisesi'nden aldı. Aynı yıl, İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nin giriş sınavını kazandı.

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi'nden mezun olduktan sonra Milli Eğitim Bakanlığı'nın açtığı yurtdışı yükseköğrenim sınavını kazanarak, 1965 yılında ABD'ye gitti. New York Üniversitesi'nde "işletme" dalında başladığı yüksek lisans öğrenimini 1969'da tamamladı.

1974 yılında, vatani görevini yapmak üzere Türkiye'ye döndü ve Polatlı Topçu Yedek Subay Okulu'ndan asteğmen olarak mezun oldu. Kıta hizmetini ise Ankara'daki Kara Harp Okulu'nda "asteğmen öğretmen" olarak yaptı.

Kayseri'de yaşayan kuzeni Yılmaz Öztaşkın'ın daveti üzerine, doğup büyüdüğü memleketinde iş hayatına atılmaya karar verdi. Kuzenlerin dayanışmasıyla 1976 yılında Süntaş Sünger Fabrikası'nı kurdular. 1980'de ise aynı ekip tarafından oluşturulan YATAŞ markasıyla yatak üretimine de başladılar.

Yavuz Altop, 12 Eylül 1980 askerî müdahalesinden sonra 1981'de TBMM'nin yerine oluşturulan Danışma Meclisi'nin Kayseri üyeliğine seçildi. Bu görevini, 1 Aralık 1983'e kadar sürdüren Altop, tekrar YATAŞ çatısı altındaki iş hayatına döndü.

Yavuz Altop, halen YATAŞ Grup Yönetim Kurulu Başkanı olarak çalışmalarını sürdürüyor.

Hayat hikâyemi
yazarken, bana güç ve
ilham veren Aileme
sonsuz teşekkürler...

*Yaşamıma renk ve güç katan biricik
eşim Habibe,
güzel kızım Şölen Aslı,
sevgili oğlum Serhan Sinan,
varlıklarıyla bana neşe ve mutluluk
veren torunlarım Kayla ve Siyana;*

*Hayat hikâyemi yazarken,
yarım asırdan bu yana varlığını sürdüren mutlu ve huzurlu aile
yuvamızda, sizlerden güç ve ilham aldım.*

Dünü de anlattım, bugünü de...

*Aile hikâyemizde bugüne kadar anlatmadıklarım varsa, onları da
"Anneannemin Karton Bavulu"nu okuyarak öğreneceksiniz.*

*İşte o bavulda sakladığım anıları, şimdi toplumla paylaşırken, bana
güç ve ilham verdiğiniz için size hem teşekkür ediyorum, hem de
sizleri çok seviyorum sevgili Ailem...*

ANNEANNEMİN KARTON BAVULU
YATAŞ'ın Hikâyesi

Yazan: Yavuz Altop
Editör: Sema Çubukçu

Yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.
Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Şubat 2024 / ISBN 978-625-6570-75-7

Sertifika no: 44919

Baskı: Optimum Basım Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi
Tevfik Bey Mah. Dr. Ali Demir Cad. No: 51/1 Küçükçekmece 34295 İstanbul
Tel: (0212) 463 71 25
Sertifika no: 41707

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Anneannemin Karton Bavulu

YATAŞ'ın Hikâyesi

Yavuz Altop

DOĞAN KİTAP
ÖRNEKTİR

İçindekiler

Önsöz / Fortunato Maresia

“İlişkilerde devamlılık sağlayabilmek için bir yerden başlamak gerekir” 13

Sunuş / Yavuz Altop

Köyden çıktım; modern çağın bilgi birikimini önce İstanbul’dan, sonra ABD’den aldım 15

BAŞLARKEN

Üniversitede okuyabilmek için anneannemin hediye ettiği karton bavulla köyden çıkıp, yollara düştüm... 17

BİRİNCİ BÖLÜM

Kayserili köylü bir ailenin çocuğuyum; hem okula devam ettim, hem de besicilik, değirmencilik ve marangozluk öğrendim..... 23

- Ailemizin ilk evladı olarak dünyaya geldiğimde, babam İzmit-Adapazarı bölgesinde ikinci askerliğini yapıyormuş 25
- Dokuz asır önce, Selçuklu Devleti döneminde yaşanmış bir aşk hikâyesi üzerine, dünyanın ilk tıp merkezi Kayseri’de kurulmuş 31
- “Köyde, radyoyu ilk defa görüp dinlerken, konuşmaya başlayan spikerin, bu gizemli kutunun içinde saklandığını zannemiştim” 39
- İlkokul yıllarında, annemden besiciliği, babamdan marangozluğu, köyümüzdeki bir ustadan da değirmenciligi öğrendim..... 47
- Dünyanın petrol kuyusu Ortadoğu’yu Birinci Dünya Savaşı’nda kaybedince, petrolü çünkü düşmandan almak zorunda kaldık..... 57

- Rol modelim, dayım Rifat Talât Öncel, Güney Anadolu illerinde yaşanan Ermeni ve eşkiya saldırılarını bastırmuş 65
- Amerika’da yaşayan Nizeli Ermenilerin doğup büyüdüğü köylerine duydukları hasret, “Köylerin Kraliçesi” sözünde saklı... 81
- Köyümüzden, Gesi Ortaokulu’na gidip gelirken, her gün dereleri ve tepeleri aşarak, 10 km yol kat ediyordum 87
- Kurtuluş Savaşı’nda, başkent Ankara’nın saldırıya uğrama ihtimaline karşı, BMM’nin Kayseri Lisesi’ne taşınması planlandı..... 99
- Kayseri Tayyare Fabrikası’nın kuruluşunda kullanılacak olan Alman malı malzemeler, Ulukışla’dan, kağıt ve develerle taşınmış..... 121
- Türkiye’de sanayileşme hamlesi, Sümerbank Kayseri Pamuklu Dokuma Fabrikası’nın kuruluşuyla başladı... 129
- Başkan Kennedy öldürüldükten sonra Johnson dönemi başladı, o sırada Talas Amerikan Koleji de kapatıldı..... 137
- Atatürk’ün emriyle, ülkemizin ilk savunma ve tekstil sanayii merkezi yapılan Kayseri, XXI. asırda dünya sanayi kentleri arasına girdi..... 147

İKİNCİ BÖLÜM

İstanbul’daki üniversite hayatı, hem ufkumu açtı hem de gelecek hedeflerimi büyüttü 159

- Kayseri dışına, ilk defa 18 yaşındayken çıktım; başkent Ankara’yı görünce, kendimi bir başka dünyada zannettim..... 161
- 1958’de, askerliğini yapan bir arkadaşımın rehberliğinde İstanbul’u keşfe çalışırken, “Ben bu yolları nasıl öğreneceğim?” diye kaygılandım 175
- İstanbul Üniversitesi Rektörü Sıddık Sami Onar’ı polislerin yerlerde sürüklemesi, 27 Mayıs darbesinin ilk kıvılcımı oldu..... 185
- Üniversite öğrenimi sayesinde, hem ufukum açıldı hem de bilimsel sorgulamayı ve çözüm üreterek sonuç almayı öğrendim 223
- 1964 yılı bana çok uğurlu geldi; İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi’nden mezun olduktan sonra, yurtdışı sınavını da kazandım..... 237

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İlkokul diplomamı Kayseri'nin Nize köyü ilkokulundan, yüksek lisans diplomamı da New York Üniversitesi'nden aldım..... 259

- Hayatımın en önemli dönüm noktasını oluşturan Amerika yaşamım, New York'taki bir motelde başladı..... 261
- "Yeni Dünya"yı New York'ta keşfetmeye çalışırken, Doğu ile Batı arasındaki uçurumu, yaşayarak görüyordum... 275
- Lisan Okulu'nun birinci sömestrinde, hocamız tarafından hem "sınıf birincisi" ilan edildim, hem de kendisine vekâletle görevlendirildim..... 287
- New York'taki mahalle komşumuz Habibe'yi görünce, ev arkadaşlarıma "Bu sarışın kız, yengeniz oldu" uyarısı yaptım 297
- Kuzenim Haluk Altop'la birlikte aile yuvalarımızın temeli, New York'taki Cumhuriyet Bayramı Balosu'nda atıldı ...309
- Üniversitede, iki Türk arkadaşım ile birlikte yaptığımız projeye, batmak üzere olan şirketi kurtarınca, sınıf birincisi olduk 319
- Arkadaşım Ali Yalçın'ın kız kardeşi ile kız kardeşim Aliye'yi, New York'ta geçici bir işte çalışırken ihbar ettiler 325
- İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi lisans diplomasına, New York Üniversitesi yüksek lisans diplomasını da ekledim 333

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Yüksek lisans öğrenimi için geldiğim New York'ta, Kırım Türklerinden bir ailenin üniversite mezunu kızı Habibe ile evlendim..... 349

- Ailemizin sosyal yaşamındaki geleneksel kuralı bozarak, aradığım hayat arkadaşını Amerika Birleşik Devletleri'nde buldum 351
- 1971 yılında, kuzenim Yılmaz Öztaşkın'la Amerika ve Kanada'daki sanayi tesisleri ile hayvan çiftliklerini keşfe çıktık..... 357
- Vatani görevimi, 27 Mayıs 1960 darbesinin planlandığı Kara Harp Okulu'nda asteğmen öğretmen olarak yaptım 361
- Askerliğimi yaparken, kuzenim Yılmaz Öztaşkın ve kardeşim Hakkı'dan mesaj: "Terhis olunca, Amerika'ya gitmek yok!.." 377

BEŞİNCİ BÖLÜM

Kayseri’de sünger yatak imal etmeye başlayınca, geleneksel pamuklu ve yün yataklar, dolapların derinliklerine kaldırıldı	383
• 1975 yılında Kayseri’de kuruluşunu yaptığımız sünger fabrikasının makinelerini İngiltere ve Danimarka’dan satın aldık	385
• Köylü ve kentliler, sünger üretimiyle birlikte, yün ve pamuktan yapılan yatak ve yorgana veda etmeye başladı	403
• Avrupa kalitesinde ürettiğimiz sünger yataklarımız taklit edilince, ülkemize YATAŞ markasını kazandırdık	421
• 12 Eylül öncesinde, Çukurova bölgesine kamyonla mal sevkiyatını, jandarma koruması altında yapabiliyorduk	429

ALTINCI BÖLÜM

Kuzenlerimle birlikte sanayi yatırımına giriştiğim sırada, hemşehrilerimin temsilcisi olarak Danışma Meclisi’nde görev aldım.....	437
• 12 Eylül döneminde kurulan Danışma Meclisi’nin Kayseri üyeliği için müracaat eden 88 aday arasından, ilk sırada seçildim.....	439
• Altop ve Öztaşkın Ailelerinden dökülen yaprakların acı hikâyelerini hatırladıkça, yüreğimiz sızlıyor	455
• Hollanda’da geçici bayilik verdiğimiz bir Türk, ürünlerimizi satmış, bedelini de kumar masasında yemiş	457

Anneannemin karton bavulu ile çıktığım heyecan dolu hayat mücadelesi yolculuğum, YATAŞ’la taçlandı.....	459
• “Kuzenler Şirketi” YATAŞ Grup, 1976 yılında Kayseri’de doğdu, yarım asır içinde “Türkiye’nin süper markası” oldu	461

Yavuz Altop kronolojisi.....	467
Kaynakça	471
Dizin.....	473

“İlişkilerde devamlılık sağlayabilmek için bir yerden başlamak gerekir”

İlişkilerde devamlılık sağlayabilmek için bir yerden başlamak gerekir.

Türkiye ekonomisinin zor günler geçirdiği 70’li yıllarda Tepebaşı’ndaki ofisimde, Kayseri’den gelen, çiçeği burnunda bir sanayici söylemişti bu sözleri.

O günü hiç unutmam.

Karşımda oturan; uzun boylu, yakışıklı, sakın, fakat bir o kadar da kararlı ve ısrarcı bir beydi.

Amerika’da geçirdiği burslu talebelik yılları, onun güzel Anadolu şivesini bozmamıştı. Bugünkü nesil gibi her iki Türkçe kelimededen sonra, bir İngilizce terimi sokmuyordu. Telaffuzunu da zorlamıyordu.

İşte o gün, Yavuz Altop’la tanıştım. Şirketimden mal satın almaya gelmişti. Zor günlerdi, kıtlık günleriydi o 70’li seneler. Ancak eski müşterilerimize hammadde verebiliyorduk, o da kıstıtlı miktarlarda. Kendisine de bunu söyleyince, o sakın tavrıyla gülümseyerek yukarıdaki mantıklı sözleri söyledi.

Düşündüm, evet haklıydı, bir yerden başlamak gerekirdi. Ve o gün, iş ilişkimiz ve onun ötesinde 50 sene sürecek pürüzsüz arkadaşlığımız başlamış oldu.

İki ayrı dünyanın insanlarıyız. Her şeyimiz farklıdır. Yavuz, hakiki bir Anadolu çocuğudur, ben ise İstanbullu İtalyan Levanteniyim. Yavuz Müslüman’dır, ben ise Hıristiyan Katolik’im. Yavuz, İngiliz/Amerikan kültürünü almış, ben ise Fransız/İtalyan kültüründen geliyorum.

Ancak ortak birçok evrensel prensiplere ikimiz de aynı şekilde çok bağlıyız. Örneğin, yapmış olduğumuz alışverişlerimizin hiçbirinde imzalı bir anlaşmamız olmamıştır. El sıkışıp, pazarlığımızı bitirirdik. Pazarlık diyorum, çünkü bu hususta Yavuz'un üstünde kimse yoktur. Kayserililiği ağır basardı ama caymak gibi bir şey hiçbir zaman söz konusu olmamıştır aramızda.

Sevgili Habibe ile kurmuş olduğu o güzel aileye çok düşkündür arkadaşım Yavuz. Onun için çocukları ve şimdi de torunları bir gurur kaynağıdır. Onları en iyi şekilde eğitmek, onun için çok önemlidir. Her iki çocuğu da birer dünya vatandaşı gibi büyütüldü. Bu da Altop Ailesi'nin güzelliğidir.

Ben şirketimi kapatıp, emekli olunca iş ilişkimiz sona erdi, fakat ailelerimiz arasında kurulan o samimi ve hakiki bağ hiç kopmadı. Bayramlarda, seyahatlerde, tatlı ve acılı günlerimizde hep beraber olmaya devam ettik. Denizlerde kaybolan nehirler gibi, dostluğumuz, çıkar içinde kaybolmadı.

Yavuz'un yazmış olduğu bu kitabı okumadan Önsözünü yazıyorum. Yazdıklarının tesiri altında kalıp bir şeyler söylemek istemedim. Belki hislerimi daha özgür bir şekilde ifade edebileceğimi düşündüğüm için... Kim bilir?

Ancak, benden Önsöz'ü yazmamı istediğinde, büyük bir zevk ve onurla kabul ettim. Ayrıca benim açımdan arkadaşlığımızın tezahürü için bir fırsattı...

Yaşıt olmamıza rağmen, 50 sene sonra ben Yavuz'a "Yavuz Bey" olarak hitap ediyorum, o da bana "Bay Maresia" diyor. Tuhaf görülebilir ama hiç de değildir. Birbirimize olan sevgi ve saygımız bunu gerektiriyor. Aynı topraklarda, aynı medeniyetlerin potasında yoğrulmuş ve gördükleri eğitimin sayesinde farklılıklarını aşmasını bilen iki insanın dostluğu bunu gerektiriyor.

Comm. Fortunato MARESIA
İstanbul / 12 Kasım 2022

Sunuş

Köyden çıktım, modern çağın bilgi birikimini önce İstanbul'dan, sonra ABD'den aldım

Rus edebiyatının büyük ustalarından Dostoyevski, *Karamazov Kardeşler* isimli eserinin "Sonsöz" bölümünde şunları söylemiş:

Hayattan korkmayın çocuklar! İyi, doğru bir şey yaptığınız zaman, hayat öyle güzel ki...

Dostoyevski'nin Sonsöz'ünde belirttiği değerlendirmeyi, biz Önsöz'ümüze alalım.

Evet; çocukluğumdan itibaren hayattan hiç korkmadım. Çünkü daima iyiyi ve doğruyu yapmaya çalıştım.

85 yıldan beri devam edegelen yaşamımın neredeyse yarısı okumak, öğrenmek ve hayat mücadelesine hazırlanmakla geçti.

Bu süreye uzun zaman diyebilirsiniz.

Aile büyüklerimden aldığım öğretimi ile hayatı doğru kurgulamaya çabaladım. Ülkemde ve uzak diyarlarda yıllarca dolu dolu okudum, öğrendim. İşte onun için uzun zamana ihtiyaç vardı.

46 yıl önce çok önem ve değer verdiğim bir alanda iş hayatına atıldım. Bu süre içinde iş yaşamının engebeli yollarından da, dümdüz alanlarından da geçtim.

Yaşamakta olduğum ortam, başarı basamaklarını tırmanıp, hedefe ulaştığıma dair işaret verdi.

Bunun üzerine, önce aile fertlerim, ardından da dostlarım, o başarı basamaklarının hikâyesini kamuoyuyla paylaşmamı istedi.

Üniversite yıllarından beri dostluğumuz, arkadaşlığımız güçlenerek devam eden gazeteci-yazar Hulûsi Turgut da yaşamöykümü toplumla paylaşmam konusunda beni teşvik etti ve yüreklendirdi.

Yaşamöyküm, aynı zamanda bir olaylar ve yenilikler yumağıydı. Bu yumakta, doğup büyüdüğüm tarihî Kayseri şehrinin ilginç gelişim hikâyesi de vardı, Kurtuluş Savaşı'ndan itibaren günümüze kadar akıp geçen olayların hikâyesi de...

Yürüdüm, koştum, tırmandım

Çocukluktan ergenlik çağına kadar Kayseri'de yaşadım. Diplomamı, tarihî Kayseri Lisesi'nden aldım.

Okumak, öğrenmek, yükselmek istiyordum.

Marangoz ustası bir baba ile ev hanımı bir annenin evladım. Onların da teşvikiyle üniversite öğrenimi görmek için, aile yuvasından ayrılıp, gurbete çıktım.

İstanbul, ufkumu açtı.

Hayatın farklı renklerini orada tanımaya başladım.

Şüphesiz, önümde engebeler de vardı. Hiç geri dönmeyi düşünmedim. Yürüdüm. Koştum. Tırmandım.

Onunla da yetinmedim. Yükseköğrenimin bir üst basamağına, Batı dünyasında çıkmak için adım attım.

Başardım.

ABD'de uzun bir öğrenim dönemi yaşadım.

Modern çağın bilgi birikimiyle ülkeme döndüm.

Kuzenim Yılmaz Öztaşkın'la el ele, omuz omuza yola çıktık. O yolculuğun adını "YATAŞ" koyduk.

YATAŞ'ı yaşatmalıydık.

Yaşattık. Hatta, sınırların ötesine taşıdık.

Şimdi, 85 yıllık hikâyemi toplumla paylaşmak için kitap sayfalarını saygıdeğer okurlarıma açıyorum.

Yavuz ALTOP
İstanbul, Kartal / Ekim 2023

Başlarken

Üniversitede okuyabilmek için
anneannemin hediye ettiği karton bavulla
köyden çıkıp, yollara düştüm...

Yavuz Altop, köyleri Nize'de üniversiteye gidiş hazırlığı yaparken,
yengesi Sabiha Öncel, anneanesi Fatma Öncel, kardeşi Hakkı
Altop ve kuzeni Rüştü Öncel'le birlikte görülüyor.

Oturma odamızın duvarındaki Saatli Maarif Takvimi'nin en üstteki yaprağı, 7 Eylül 1958 Pazar gününü gösteriyordu. 365 yapraktan oluşan takvim iyice cılızlaşmış, yılı tamamlamak için sadece 119 günün yaprağı kalmıştı.

Bu takvim, misafiri olduğu her evin aynı zamanda rehberiydi. Dört mevsimi haber verir, esecek rüzgârların adını da bizlere öğretirdi.

Takvimden her gün bir yaprak koparır, arka sayfasındaki atasözleri ile vecizeleri okuyup âdeta ezberlerdim.

Okumayı, öğrenmeyi çok seviyordum. İşte bu sevgi, beni lise mezunu yapmıştı.

Onunla yetinmedim. Dayılarım gibi üniversiteye gitmeliydim.

Ailemizin en büyük evladydım.

Hedefimde, Ankara ve İstanbul üniversiteleri vardı.

O yıllarda ülkemizde üniversiteler parmakla sayılacak kadar azdı. Az ne kelime, sadece üç üniversite... Bunlar; kuruluş tarihi taa 1453 yılına dayanan İstanbul Üniversitesi ile Ankara Üniversitesi ve İstanbul Teknik Üniversitesi...

1950'li yılların Türkiye'sinde, Erzurum'daki Atatürk Üniversitesi ile Trabzon'daki Karadeniz Teknik Üniversitesi ve İzmir'deki Ege Üniversitesi henüz kuruluş aşamasındaydı. Bu arada, bir ABD projesi olan Orta Doğu Teknik Üniversitesi de başkent Ankara'da yabancı dille öğretim yapılan ilk üniversite oluyordu.

Yolculuğa hazırlandığım sırada, Nize'deki evimiz, âdeta film platosuna dönmüştü

1950'li yıllarda üniversite sayısı yetersiz olduğu için, bu öğrenimi hayal eden gençler, fakülte sınavlarına ayrı ayrı giriyordu. Ben de, idollerimden biri olan sevgili dayım Hasan Hayri Öncel gibi Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi'nde öğrenim görmek istiyordum.

Siyasal Bilgiler'e o yıllarda "Mekteb-i Mülkiye-i Şahane" derlerdi. Kısaltılmış adı ise "Mülkiye" idi.

Mülkiyeli olmak, bir ayrıcalıktı. Çünkü, görev yaptıkları illerde Cumhurbaşkanı'nın temsilcisi olan valiler, genellikle Siyasal Bilgiler Fakültesi mezunlarından seçiliyordu.

Siyasal Bilgiler Fakültesi'ni kazanıp kazanamayacağımı bilmiyordum. Her ihtimali göze alarak, İstanbul'a kadar uzanıp, Mülkiye'nin yanı sıra, tarihî İstanbul Üniversitesi'nin İktisat Fakültesi'ne de başvurmayı planladım.

* * *

Evimiz, olağanüstü bir yol hazırlığına sahne oluyordu. Aile fertlerimiz, akrabalarımız ve komşularımız, aynı çatı altında benimle ilgili bir eylemi izliyorlardı. Sanki film platosuydu. O eylemde neler yoktu ki...

Bir yandan valizim hazırlanıyor, bir yandan gözyaşı dökülüyor, bir yandan da teselli cümleleri kuruluyordu.

En büyük idolüm, yaz aylarında köyde yaşayan, Atatürk'ün Valisi, dayım Rıfat Talât Öncel de evimize gelmiş, annemin yol hazırlıklarını âdeta denetlemeye başlamıştı.

Köy çocuğu Yavuz Altop'un hayalindeki fakülteler...

Ankara Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi

Mekteb-i Mülkiye'nin, İstanbul'dan Ankara'ya yolculuğu...

A. Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi, Osmanlı İmparatorluğu döneminde, 1859 yılında başkent İstanbul'daki Yıldız Sarayı'nın bahçesinde "Mekteb-i Mülkiye-i Şahane" adıyla kurulmuş. 1936-1937 öğretim yılında Cumhurbaşkanı Atatürk'ün isteğiyle Ankara'ya taşınarak, "Siyasal Bilgiler Okulu" adını almış. Diploması ve Dış İlişkiler, İktisat ve Maliye ile İdari Şube bölümlerinden oluşan okul, 1950 yılında Ankara Üniversitesi'ne bağlanmış. Yavuz Altop da bu fakültede okumayı arzu ediyordu.

İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi

Osmanlı'da iktisat bilimi, önce Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane'de başlamış

Osmanlı'da ilk iktisat öğrenimi, Tanzimat döneminin hemen ertesinde, Mekteb-i Tıbbiye-i Şahane'de (Tıp Fakültesi) başlamış. İktisat bilimi, daha sonra Mekteb-i Mülkiye ve Hukuk Fakültelerinin ders programlarına alınmış. Atatürk'ün 1933 yılında başlattığı Üniversite Reformu'yla birlikte, 1936 yılında İstanbul Üniversitesi İktisat Fakültesi kurulmuş. Kuruluşta; Hitler Almanyası'ndan kaçan Wilhelm Röpke, Fritz Neumark, Alexander Rüstow, Gerhard Kessler, Alfred Isaac gibi Alman bilim insanlarının çok büyük katkıları olmuş. Yavuz Altop, 1958'de Kayseri Lisesi'nden mezun olunca, ikinci tercihi olan bu ünlü fakülteyi kazandı.

Sevgili annem, iki gözü iki çeşme ağlıyordu.

Kolay değil; en büyük erkek evlat, gurbete çıkacak, bu gurbet, kim bilir belki de yıllarca sürecekti.

Anneciğim bohçalarını açtı, benim için hazırlamış olduğu gömlekleri, iç çamaşırlarını ve pijamaları tek tek ayırıp, sedirin üzerinde sergilemeye başladı. Anneannem Fatma Hanım da kızının çalışmalarına nezaret ediyordu.

Şahsi eşyalarım için herhalde bir valize ihtiyaç vardı. Ama evimizde valiz yoktu. O yıllarda genellikle tahta bavul kullanılırdı. Anneannem ise tahta bavulu hiç ama hiç sevmezdi. Kendisi, Zonguldak'ta yaşayan Muzaffer Dayım ile İstanbul'da yaşayan Hasan Hayri Dayımı ziyarete giderken, kartondan yapılmış bir bavul kullanırdı. Evet, inanılır gibi değil; bavul kartondan imal edilmiş, üzerine de dayanıklı bir bez yapıştırılmış.

Anneanneciğim, yıllardır seyahatlerinde kendisine yol arkadaşlığı yapan karton bavulunu bana hediye edince, o kadar çok sevindim ki... Eğer bu imkâna kavuşamayacak olsaydım, annem kılık kıyafetimi bir torbaya koyup, elime tutuşturacaktı.

Babam, ortaklaşa kullandığımız tıraş takımını bana armağan etti

Unutmadan, şu iki sahneyi de anlatmam gerekiyor. Ne de olsa delikanlıydım. Yıllardan beri, ben de babam gibi sakal tıraş oluyordum. Sevgili babamın tıraş takımını ortaklaşa kullanırdık. Bu, gözümüz gibi koruduğumuz takım, güzel bir kutu içinde muhafaza edilirdi. Babacığım, her gün sinek kaydı tıraş olduğu tıraş takımını bana armağan etti. Bu, en büyük armağandı.

Annem valiz hazırlamaya başlarken, daha evimizde konu komşu yoktu. O sırada annem bana "Bak oğlum, sana atlet aldık, pijama aldık, gömlek aldık" diyordu. Ben de "Anacığım, gömlek öyle değil de şöyle olsaydı" dedim. O sırada annemden şu cevabı aldım:

"Oğlum; bunu alırken nakit paramız yoktu. Kayseri'de tanıdık bir tuhafiyeciden, borç defterine yazdırarak aldık. Sakın bunu, baban duymasın!.."

İşte bu cümleden, çok etkilendim. Hâlâ aynı duygudayım. Çünkü, yokluğun ne olduğunu o zaman öğrenmiştim.

Çocukluğumdan itibaren hayattan hiç korkmadım.
Çünkü daima iyiyi ve doğruyu yapmaya çalıştım.
Çocukluktan ergenlik çağına kadar Kayseri’de yaşadım.
Okumak, öğrenmek, yükselmek istiyordum.
Marangoz bir baba ile ev hanımı bir annenin evladıyım.
Onların da teşvikiyle üniversite öğrenimi görmek için,
aile yuvasından ayrıлып gurbete çıktım. İstanbul, ufkumu
açtı. Hayatın farklı renklerini orada tanımaya başladım.
Şüphesiz, önümde engebeler de vardı.
Hiç geri dönmeyi düşünmedim. Onunla da yetinmedim.
Yükseköğrenimin bir üst basamağına, Batı dünyasında
çıkmaq için adım attım.
Başardım.
ABD’de uzun bir öğrenim dönemi yaşadım.
Modern çağın bilgi birikimiyle ülkeme döndüm.
Kuzenim Yılmaz Öztaşkın’la el ele, omuz omuza
yola çıktık.

O yolculuğun adını “YATAŞ” koyduk.

YATAŞ’ı yaşatmalıydık.

Yaşattık. Hatta, sınırların ötesine taşdık.

Şimdi, 85 yıllık hikâyemi toplumla paylaşmak için
kitap sayfalarını saygıdeğer okurlarıma açıyorum.

Yavuz ALTOP

